

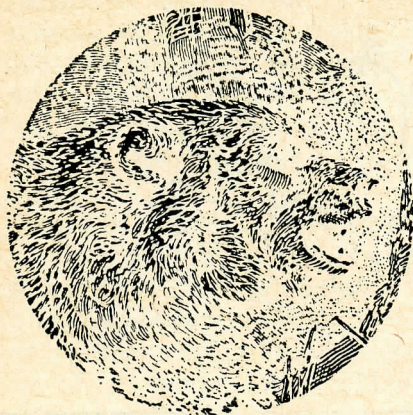
5

RMS

repertoár
malé
scény
ročník 7
1969

VYSTAVUJE
BOSC

JAMES
THURBER

SMRT V ZOO

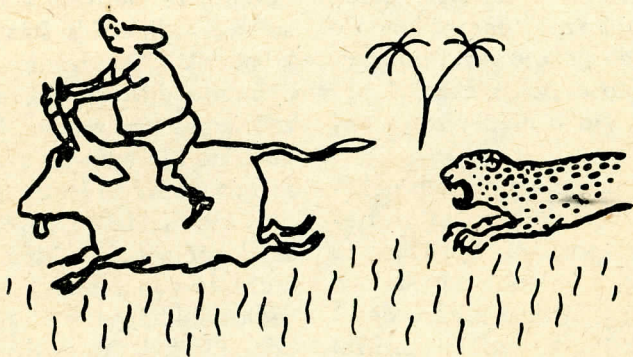
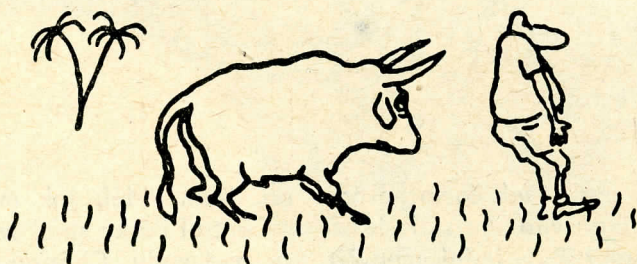
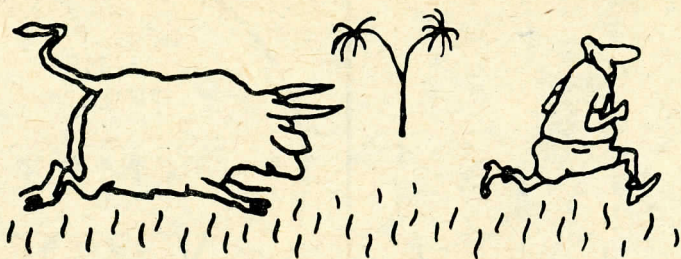
Přírodopisci, kteří si tak často nevědí rady s chováním zvířat, se stále ještě diví, proč Velký Bill, lední medvěd z Fleishackerovy zoo v San Francisku, tak neočekávaně zabil svoji družku Min. Bill ležel v posteli, poklepal prsty o pelest a snil o ledových krách nebo se snažil vzpomenout, kam co položil, když do pokoje vešla po špičkách Min. „Zase po špičkách,“ pomyslel si Bill, „jako nějaký zatracený pudl.“

Co řekla a udělala v příštích několika málo minutách Min, to si zrekonstruujeme později. Skončilo to tím, že se Bill vykolébal z postele a zabil ji, načež ji odvedl ještě o deset metrů dále k jezírku, kde ji podržel několik minut pod hladinou, aby měl jistotu.

Jednou v neděli, bylo to loni v dub-

nu, jsem viděl, jak medvěd v zoo v Central Parku strčil své družce hlavu pod vodu. Chňapnul ji za ucho, stáhl jí hlavu a držel ji pod vodou dobrých deset vteřin, potom ji pustil a položertem bručel „To já jen tak“. Zdá se, že medvědi v Central Parku se mají rádi, což je štěstí pro hlídače, kriminálku i medvědice.

Snad hlavní potíž s americkými zoo, co se týče medvědů, je v tom, že lidé, kteří je mají na starost, si myslí, že pro medvěda jsou všechny medvědice stejné. Tento závěr, ke kterému se dospělo na základě toho, že pro muže ze zoo vypadají všechny medvědice stejně, vede na neštěstí k vraždám. Pro ledního medvěda jsou medvědice tak odlišné, jako otisky prstů pro kriminalistu. Lednímu medvědovi se líbí jen tak jedna ženská z pa-

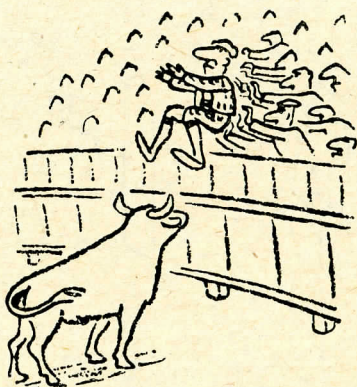
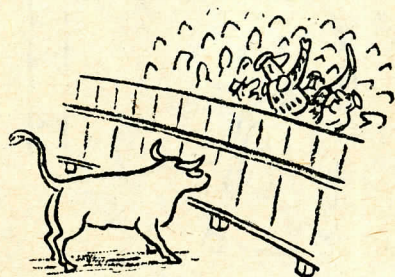
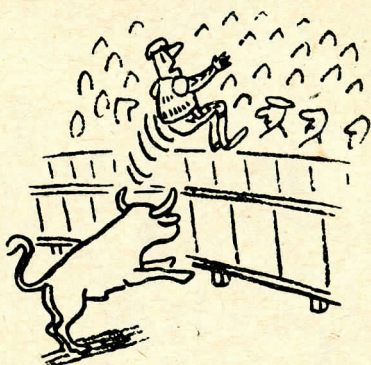
desáti, na které narazí za celý den plavání po námluvách. Někteří medvědi uplavou i sto dvacet kilometrů podél medvědy zamořeného pobřeží, než naleznou dostatečně roztomilou samičku, která by stála za tu trochu práce.

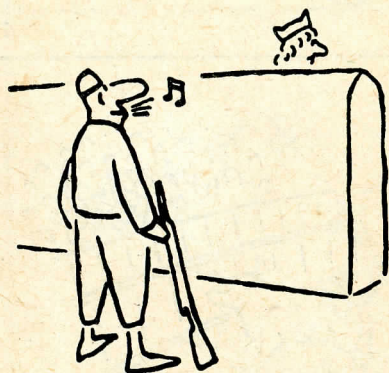
Aniž by toto věděli, přivedli jednou na jaře muži z Fleishackerovy zoo Billovi družku, kterou nesnášel. Škrobila všechno, co prala, do všeho, co vařila, dávala sýr, a navíc se ustavičně drbala. Jednoho dne ji Bill připravil o život tak lhostejně, jako kdyby to byla moucha.

Ještě vrčel na svatební poměry v Kalifornii, když mu Fleishackerovi lidé přivedli další ženu, rušice ho tak ze snů o Arktidě, kde si jeden může vybrat z tisíce holek. „Koukej, Bille,“ řekli, „jakou jsme ti vybrali dámu!“ Povšiml si, že dáma mírně zapáchá, asi jako los-angeleská spalovna, a že se ve svém nemotorném kolébání natáčí nepatrně doleva, což bylo dost zlé, neboť on se natáčel doprava. Mimoto se neustále chichotala. Když hlídači odešli, řekl cizince, aby se mu nepletla do cesty, vrátil se do jeskyně a zalehl.

Když Bill po několik dní nevylezl, zvykla si Min chodit po špičkách dovnitř, aby se podívala, jestli nechce sklenici vody. Nimrala se se skládáním servítků, vysypávala popelníčky, vydrhla mu mýdlem a vodou fajfku z vřesového kořene, otvírala okno, když bylo zavřeno, a zavírala je, bylo-li otevřeno. Jednou mu sáhla na čelo, aby zjistila, jestli nemá horečku, a Bill po ní seknul, ale netrefil se. S pištěním uprchla.

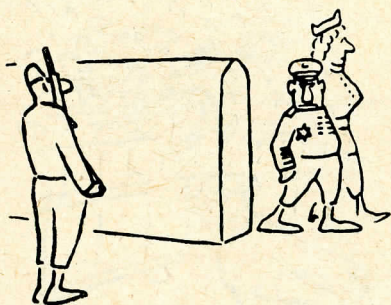
Když Bill nevyšel ani několik ná-

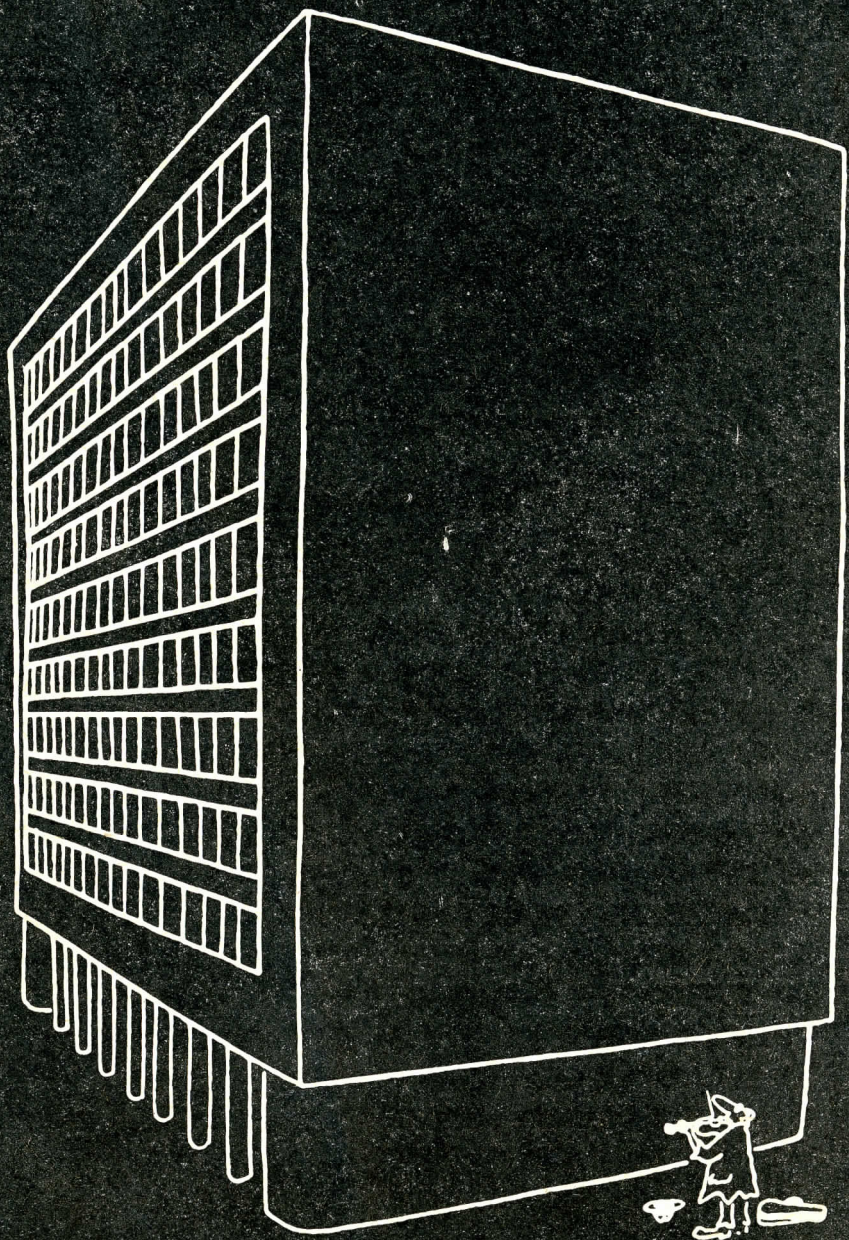

sledujících dní (cítil se náramně, ale nechtělo se mu ven), rozhodla se, že je nemocen a že mu musí změřit teplotu. Po špičkách vešla dovnitř a strčila mu teploměr do úst dříve, než si uvědomil, co se děje. Bill ji pak pozoroval, jak mu uklízí prádelník, úhledně skládajíc do samostatných zásuvek jeho ponožky, kapesníky a košile, které byly až dosud pohromadě v jedné. Když mu začala věšet kravaty na patentní kravatový věšák z cedrového dřeva, který vám je se-vřel tak, že jste je nevyndali, pokud jste nebyli důkladně obeznámeni s automatickým mechanismem uvol-ňovače kravat, vyletěl Bill z postele a bojovně zařval. A potom, dříve než mu v tom mohl někdo zabránit, oddě-lal ji, teploměr i věšák na kravaty. „Stříkali na mě hadicema,“ řekl poz-ději, „a to pomohlo. Už jsem začínal být pořádně rozpálený.“

Fleishackerovi lidé teď pravděpo-dobně hledají novou družku pro Vel-kého Billa. No, udělal jsem, co bylo v mých silách.

PŘELOŽIL JAROSLAV KOŘÁN

William Shakespeare

*A proto odpouští má láska mému koni
na cestě od tebe tu jeho loudavost.
Vždyť když tě opouštím, nač spěchat, co nás honí?
Dokud se nevracím, je na spěch času dost.
Ale co omluví pak toho ubožáka,
až se mi bude zdát pomalý každý let,
až bych i na vichru, až bych i s křídly ptáka
vždy ještě stál a štval ostruhou oře vpřed?
Potom už žádný kuň nepostačí mé touze,
a ona, zrozena z nejčistší lásky mé,
jak oheň bez těla dá se v let ržajíc dlouze
mé herce láska však pro lásku promine:
že kdysi nechtěla od tebe ani jít,
já k tobě poletím a koně nechám být.*

Sonety, přeložil Jan Vladislav

Historie
psaná
písničkou

INKA
ZEMÁNKOVÁ

„Tak jako slunečnice každým dnem, obracím se za sluncem . . .“ zpívala začátkem čtyřicátých let Inka Zemánková na deskách Ultraphon i ve filmu. Její skutečný život však probíhal přes veškerou světskou slávu spíše na té stinné straně ulice. Ale ani chronický nedostatek peněz, ani nesmyslné administrativní potíže samozvaných dirigentů naší kultury v padesátých letech nemohly zlomit chuť této vitální zpěvačky věnovat se tomu, co je pro ni stále ještě jediným smyslem života – zpívání. A i kdyby se jí opět podařilo dostat se do samého centra života naší pop music, což by si nesporně zasloužila, zůstane stále především naší první královnou swingu a pionýrkou českého vokálního jazzového projevu. Pamětníci nikdy nebudou moci zapomenout na šok, jaký působila její první nervní vystoupení, její nosově zbarvený hlas i její snaha vyrovnat se se synkopou i za cenu jistých deformací rodného jazyka, který se tomu často a vehementně vzpíral.

O Ince Zemánkové můžeme skutečně říci – ve shodě s dalším jejím velkým hitem čtyřicátých let – že je »dívkou v rytmu zrozenou«. „Ve škole jsem s tím měla pochopitelně potíže,“ vzpomíná dnes Inka Zemánková. „Jiné děti zpívaly U panského dvora a já černošské spirituály. Přivezla je na deskách z Ameriky naše sousedka, mně se ty desky strašně líbily a tak jsem uprosila maminku, aby mi je opatřila. Nějak se dohodly, my jsme měli řeznictví a tak jí maminka snad dala nějaké maso. Anglicky jsem pochopitelně neuměla a proto jsem to zpívala asi jako scat. Ve škole jsem spolužákům zpívala vždy o přestávce – byl při tom neobvyklý klid, učitelka se jednou nečekaně vrátila a já jsem inkasovala pár pohlavků a příkaz, abych to už nikdy nedělala.

Později se mi velmi líbila hra na klavír a tak jsem uprosila maminku, aby mě dala učit. Bohužel jsem však měla velmi nervózního učitele, který mi stále dával pohlavky. Já jsem byla již v šesti letech operovaná na oči a špatně jsem viděla, což mi dělalo potíže při čtení not. Jednou mi pan učitel dal opět pohlavek, až mi brýle spadly pod postel a on se tomu smál. To mě tak dopálilo, že jsem tam přestala chodit. A protože se mi líbil i tanec, chodila jsem do baletní školy a když jsme se pak přestěhovaly s maminkou z Hradce Králové do Bratislavy, tak jsem nastoupila do divadla jako elévka. Bohužel, když mi bylo 14 let, tak mi maminka zemřela. Nějakou dobu jsem bydlela u známých a pak jsem se rozjela do Prahy a tady jsem začala zpívat. Bydlila jsem opět u známých v Břevnově. Bylo mi patnáct a nastoupila jsem jako zpěvačka rovnou u Bobka Bryena, což byla tehdy velmi známá kapela. Moje první angažmá bylo ve Zlíně a v repertoáru jsem měla jenom americké skladby jako třeba St. Louis Blues, Nobodys Sweetheart, melodie z filmů Freda Astaira apod.“

Inka Zemánková měla k hudbě a především k tomu, čemu se tehdy říkalo jednoznačně jazz, vřelý vztah, a proto se písničky učila velmi rychle. Krátkou dobu zpívala s Bryenem a pak přešla na Střelecký ostov ke Karlu Vlachovi. „To byla ovšem tehdy velká bída. Měla jsem krušné roky – slávy bylo sice hodně, ale peníze žádné. Přišla jsem třeba na Zimní stadión do kavárny, všichni hosté křičeli Inka, Inka na pódium, já musela jít zpívat, dívat se, jak oni pode mnou baští koláče, a sama jsem přitom měla hlad. Někdy jsem vydělala třicet korun, jindy šedesát, ale dohromady nic. Vlach byl tehdy ještě

amatérská kapela a měl jako ostatní členové jeho orchestru své zaměstnání, kam jsem za ním do Dlouhé třídy chodila pro noty. Bylo to třeba Čáry, máry (Jeepers, Creepers) a další americké skladby, až pro mě Honza Rychlík napsal Ranní ptáče. Moje první deska byla současně první Vlachovou a byla to písnička od Kamila Běhounka Ráda zpívám hot (to saxofonové sólo na desce ještě hraje Vlach osobně) a na druhé straně bylo Ranní ptáče. Pak jsem spolupracovala s Vlachem i Běhounkem, který byl v kapele společně s Karlem Slavíkem. Jeden orchestr by mě nebyl uživil – všichni ti hudebníci měli totiž své zaměstnání a hráli především z lásky k věci, jen já jsem vlastně byla již tehdy stoprocentní profesionál. Než jsem odjela s Bryenem do Zlína, prodávala jsem dva měsíce v kavárně Pasáž cukrovinky, abych si vydělala na šaty. S Kamilem Běhounkem jsem pak také nahrála první snímky pro rozhlas, které měly velký ohlas. Bylo to celé pásmo od Jaroslava Moravce, půlhodinka jakoby šitá na mě. Slyšeli to tehdy R. A. Dvorský a režisér Frič a oba se o mě začali zajímat, ačkoliv nevěděli, jak se jmenuji.

Pak jsem nastoupila v orchestru Jaroslava Maliny na další angažmá. Předtím jsem ještě krátce spolupracovala s Harry Hardenem a tomu se můj zpěv velmi líbil, ovšem neodvažoval se podstoupit riziko a vzít si do kapely navíc zpěvačku. V této nejisté době jsem tedy přijala zaměstnání v Baby baru, kde jsem pracovala jen za doprovodu piana. To byla šichta, ještě dnes je mně zle, když si na to vzpomenu. Tam jsem zpívala árie, operety, všechno. Za šera jsem odpoledne vstávala a ráno se vracela domů: hráli jsme někdy také do pěti do rána.

Jezdila jsem na zájezdy i s R. A. Dvorským a tehdy jsem měla opravdu velký úspěch. Vzpomínám si, že v Ostravě posluchači tak vyžadovali, abych přidala, až to panu Dvorskému nebylo vhod a nedovolil mi to. Lidé si pak mysleli, že jsem domýšlivá...

Nu a když tedy odešla Jožka Srbová od Maliny, nastoupila jsem k němu jako sólistka i do Bajo tria. Měla jsem smlouvu s Ultraphonem, ale to byla tak solidní firma, že mi dovolila zpívat i na Estu. S Malinou jsem zpívala především jeho skladby, tedy české – vyžadovala to již také doba za okupace. Práce bylo velmi mnoho – představení byla denně odpoledne a večer, v noci ve Vltavě bývaly ještě zkoušky a já pak musela pěšky domů na Pankrác a ráno zase vstávat, protože se už v 7 hodin nahrávalo na desky v Holešovicích v Domovině. S Malinou jsem pak byla až do konce války, později už jen jako sólistka. S výdělkem to však bylo stále špatné – jen pro srovnání: můj měsíční plat byl 4500 korun a kilo másla stálo osm set korun. Ještě že byly zájezdy. To bylo ovšem na úkor našeho volna, které bychom byli všichni potřebovali."

Za války čekala Inku Zemánkovou ještě jedna epizoda – zájezd do Německa. Prý si o ni psali čeští dělníci a tak tam musela odjet a projela za bombardování celé Německo. Jednou měla opravdu štěstí – do Norimberku přijeli o jeden den později a mezitím byl vybombardován jak hotel, v němž měla s kapelou bydlet, tak i koncertní sál.

Po válce účinkovala Inka krátce s orchestrem Ladislava Habarta. Pak se vdala a v roce 1948 zpívala v Liberci s orchestrem Ládi Bareše. Ale to se již

za ní jako stín táhla pověst „Dívky v rytmu zrozené“. Prý je zpěvačka se západáckými manýrami. Situace se horšila, až došlo k jakési veřejné prověrce interpretů v Lucerně. Zpívalo třicet zpěváků podle abecedy, Inka samozřejmě až poslední, o půlnoci. „Zpívala jsem dvě Ježkovy věci a jednu americkou, kterou jsem ovšem prohlásila za Moravcovu. Před jevištěm byl dlouhý stůl a za ním porota. Dívali se na mě mrazivě, lidé již byli ospalí a mně běhal mráz po zádech. Ale řekla jsem si, že zase mám prkna pod sebou a tak to rozsvítím. Skutečně jsem měla úspěch a musela jsem opakovat, ale pravdu měli nakonec moji přátelé, kteří mi řekli, že to bylo vono, ale že si už ani nepípnu. V novinách jsem se pak taky dočetla, že jsem měla dobrý repertoár, ale tak, jak jsem zpívala Davida a Goliáše, by si to Ježek jistě nepředstavoval. No nevím.“

Povolení ke zpívání pochopitelně nedostala, nepomohlo ani to, že se v té době učila důkladně zpívat u profesorky J. Logačevové. Pomohl jí až Ruda Sieger, který bůhvíjak zorganizoval jakousi porotu, na níž zazpívala árii od Bizeta a národní písničku s koloraturou – Vy hvězdičky jste maličký. Po té árii se porota neodvážila nedat svůj souhlas a Inku vzali k sobě Lišáci. Na doporučení ředitele tehdejší HAŮ však bylo nutno říkat, že je to jiná Inka Zemánková, ne ta „dívka v rytmu zrozená.“ „Lidé však věděli své a čekali, co po té národní zazpívám. Když jsem odswingovala toho Ježka, měla jsem opět velký úspěch – ale jen do doby, než se komise za námi vypravila nečekaně do Rumburku. Komise stručně konstatovala: »Vidíte, vidíte, jak je to v nich . . .«“ Nu a pak už žádný zájezd pro Inku Zemánkovou nebyl. Dlouho nezpívala, dočasně dělala i traktoristku, až konečně dostala angažmá do mostecké Pivovarské restaurace. Později odjela na Slovensko, kde se dobře uchytila. Tam ji také slyšeli Poláci a snad díky jejím třem a půl oktávám ji angažovali na 14 dnů, což za dva dny změnili na půl roku. Pak už šlo vše zase k lepšímu. Úspěchy v Polsku následovaly rozhlasové snímky a desky ve Varšavě, nahrávky v Berlíně a konečně také deska doma. Ovšem přestože Inka Zemánková dnes zpívá daleko lépe než v době své největší slávy, a také lépe než leckterá její slavnější kolegyně, zatím se jí nepodařilo prosadit se natolik, aby bylo možno hovořit o opravdovém comebacku. Proto odjela loni v květnu na půlroční zájezd do Francie a Švýcarska, kde má v budoucnu natáčet také do rozhlasu. Ale dříve, než k tomu dojde, by si jí opravdu měl někdo všimnout doma. Bylo by škoda – bez ohledu na slavnou minulost – nechat ležet ladem její talent, dnešní pěvecké schopnosti i chuť do další práce.

STANISLAV TITZL–KAREL SRP

Slunečnice

HUDBA: S. E. NOVÁČEK

TEXT: J. GRUSS

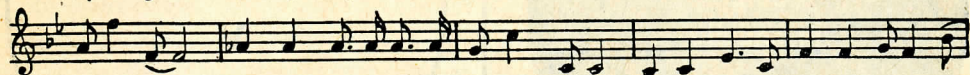
Moderato

mf Jedna věc vláse se mi nikdy ne-lí-bí, že když můj milý mne po-lí-bí,
Jen ten můj mi-lý ten je ze všech nejlep-ší, něžný, ve-selý a nejhezčí,

že se ne-za-staví hodi-ny. - Asnad mi mno-há ji-ná dív-ka
my se jen své lásky nají-me. - A šla bych za ním třeba rovnou

zazlí-vá, že jsem na něj tolik žárlí-vá, on je pro mne v světě jediný
do pekla, v žá-ru lásky bych se u-pe-kla, snad se o-ba láskou zblázníme.

1.2. Tak jako slunečnice každým dnem o-tá-čí se za slun-

cem, tak já stá-le hlavu svou o- bracíím jen za te- bou.

A ja- ko ka-ra-va-ny pouští jdou,- jdou za tichou o- a-

sou, v které klid svůj nalez- nou, jdu já stále za Tebou.-

Bez le-dov- ců jižní pól, - Floren- ci - e bez ne- be.

bez Ve- su - vu Ne- a - pol, to bych by- la bez Te- be.
{ byl já }

A ja- ko sluneč- ni- ce každým dnem o-tá-čí se za slun-

cem, tak já stá-le hlavu svou o- bra- cíím jen za Te- bou.

Luigi
Pirandello

Muž
s květem
v
ústech

Přeložila dr. ALENA HARTMANOVÁ

Osoby

Muž s květem v ústech

Pokojný zákazník

Poznámka

Ke konci se na označených místech dvakrát vykloní ze stínu za rohem ženská postava, černě oblečená, se starým kloboučkem se splývajícími pery.

V pozadí je vidět alej s pouličními lampami, které prozařují listím stromů. Po obou stranách poslední domy ulice, která ústí do aleje. Mezi domy nalevo je ošuntělá noční kavárna se stolký a židličkami stojícími na chodníku. Před domy vpravo stojí rozsvícená svítlna. Na nároží posledního domu, kde ulice zahýbá do aleje, je další lucerna, rovněž rozsvícená. Je krátce po půlnoci. Z dálky se ozývá lechtavý zvuk mandolíny.

Když se zvedne opona, sedí u jednoho stolku Muž s květem v ústech a dlouze mlčky pozoruje Pokojného zákazníka, který u sousedního stolku srká slámkou mátový sirup.

Muž s květem: Jestli jsem si to nemyslil! Tak vy nejste zvyklý ponocovat, ale . . .
Ujel vám vlak?

Zákazník: O minutu, představte si! Přijdu na nádraží a vidím, vlak se rozjíždí.

Muž: Mohl jste ho ještě dohonit.

Zákazník: To mohl. Je to k smíchu, já vím. Ale to by mi nesměly překážet všechny ty balíky, balíčky a balíčičky . . . Byl jsem ověšený hůř než soumar. Znáte přece ženské – kup mi tohle, přines tamhleto – nevědí, kdy skončit. Věřte mi nebo ne, když jsem vystoupil z drožky, hmoždil jsem se s těmi balíčky tři minuty, než jsem je všechny pobral. Na každém prstu jsem měl navlečeno po dvou.

Muž: To musel být pohled! Víte, co bych byl udělal já? Byl bych je nechal ve voze.

Zákazník: To tak. A co manželka? A co dcery? A všechny jejich přítelkyně?

Muž: Peklo. Ale já bych se královsky pobavil.

Zákazník: Jenže vy asi nevíte, co jsou to ženské na letním bytě.

Muž: Abych nevěděl. Právě proto, že to vím. **(Pauza)** Každá tvrdí, že nebude nic potřebovat.

Zákazník: Kdyby jen to. Jsou schopné vám prohlašovat, že jedou na venek, aby ušetřily. Ale sotva potom dorazí do nějakého toho zapadákovu v okolí, nevědí, jak by se víc vyparádily, a čím je ta díra ošklivější a špinavější, tím hůř vyvádějí. Prostě, ženské, co vám budu povídat, milý pane. Ostatně to už patří k jejich nátuře . . . „Miláčku, kdybys tak zajel na skok do města, potřebovala bych vážně tohleto . . . a támhleto . . . a taky bys mohl, jestli ti to nevadí (hrozně se mi líbí to jejich „jestli ti to nevadí“) . . . a pak, když už tam budeš, zastav se . . .“ „Ale, drahoušku, jakpak mám za tři hodiny tohle všechno obstarat?“ „Ale jdi, když si vezmeš drožku . . .“ Nejhorší na tom je, že jsem fakticky počítal, že se zdržím jen ty tři hodiny, a nevzal si klíče od bytu.

Muž: To se povedlo. A tak?

Zákazník: Nechal jsem tu horu balíčků v úschovně na nádraží a zašel jsem napřed na večeři do restaurace a pak do divadla, abych se dostal na jiné myšlenky. Bylo tam vedro k zalknutí. Po představení si povídám, co teď. Už je dvanáct, první vlak mi jede ve čtyři, kvůli třem hodinám spánku nebudu přece zbytečně vyhazovat peníze. A tak jsem přišel sem. Tahle kavárna přece nezavírá, vidíte?

Muž: Ne, pane, tady se nezavírá. **(Pauza)** Tak vy jste všechny balíčky nechal na nádraží?

Zákazník: Proč se ptáte? Nejsou tam snad v bezpečí? Všechny byly pěkně zavázané . . .

Muž: Ne, ne, nic takového neříkám. **(Pauza)** Hm, pěkně zavázané, to si dovedu představit: přímo umělecky, s tím fortem, s jakým dovede zabalit zboží jenom obchodní příručí . . . **(Pauza)** Ty ruce! Krásný lesklý arch červeného balícího papíru . . . až se na něj srdce směje . . . a tak hladký, že máte chuť položit si na něj tvář, abyste ucítil to chladivé pohlazení . . . Mládenec si ho prostře na pult a s elegantním švihem položí doprostřed lehkou, dobře složenou látku. Nejdřív hřbetem ruky přehrne spodní cíp papíru nahoru, potom přes něj překlopí druhý konec a obratem ruky udělá ladnou záložku, jen tak, čistě pro efekt. Přechýlající okraje po obou stranách složí do trojúhelníka a špičky zastrčí dovnitř. Sáhne po krabici s provázkem, popotáhne, aby se z klubka odvinulo jen tolik, kolik potřebuje, a sváže milý balíček tak rychle, že ani nemáte čas obdivovat jeho zručnost: už vám podává váš kup, i s ouškem, které čeká už jen na váš prst.

Zákazník: Věnoval jste zřejmě mladým příručím velkou pozornost.

Muž: Já? Milý pane, celé dny nedělám nic jiného. Dokážu stát před výkladem hodinu a dívám se do krámu. Zapomenu se tam. Mám dojem, že jsem,

chtěl bych být tím kusem hedvábí... tou červenou nebo modrou stuhou, kterou příručí v galantérii odměří na metru – všiml jste si, jak to dělají? – potom si ji obtočí do osmičky kolem palce a malíčku a pak zabalí. **(Pauza)** Dívám se na zákazníka nebo zákaznici, jak vycházejí z krámu s balíčkem na prstě nebo v ruce nebo v podpaží... sleduju je očima, pokud nezajdou... a představuju si... ach, co všechno si nepředstavuju! O tom vy nemáte zdání. **(Pauza. Potom chmurně, jako sám pro sebe)** Ale pomáhá to. Tohle mi pomáhá.

Zákazník: Vám to pomáhá? Promiňte... co vám pomáhá?

Muž: Zachytit se – víte, fantazií – zachytit se života. Jako se psí víno chytá mříží. **(Pauza)** Jenom nesmíte fantazii ani na chvilku povolit: bez ustání, bez ustání se musíte přimykát k životu druhých lidí... ale nesmí to být nikdo známý. Ne, ne. To nedokážu. Z toho je mi zle, abyste věděl, to se mi hnusí. Jen život cizích lidí dovoluje mé obrazotvornosti pracovat svobodně – ale ne libovolně; naopak, opírám se přitom o sebemenší indicie, které se mi podaří odhalit. A měl byste vidět, jak solidní je to práce! Jak hluboko se jim dokážu dostat pod kůži. Vidím domov pana X. a domov pana Y., žiju v něm. Vcítím se do něho tak, že vnímám... znáte to, tu zvláštní vůni, kterou má každý byt. Váš i můj. Ale u sebe, doma, si ji už neuvědomujeme, poněvadž je to sama vůně našeho života, rozumíte mi? Á, vidím, že se mnou souhlasíte...

Zákazník: Ano, poněvadž... říkám si, že to musí být hrozně zábavné to, co vy děláte: představovat si tolik věcí...

Muž (chvíli uvažuje, potom podrážděně): Zábavné? Pro mne?

Zákazník: Jistě... zdá se mi...

Muž: Povězte mi. Byl jste už někdy na prohlídce u nějaké lékařské kapacity?

Zákazník: Já? Ne. Proč? Mně nic není.

Muž: Nelekejte se. Ptám se vás na to jenom proto, abych zjistil, jestli znáte ten salónek před ordinací takového slovutného profesora, kde pacienti čekají, až na ně přijde řada.

Zákazník: A to zas ano, jednou jsem musel doprovázet dceru; měla něco s nervy.

Muž: Tak vidíte. Nevyzvídám. Jenom si vzpomeňte... **(Pauza)** Všiml jste si trochu toho salónku, kde se čeká? Staromódní pohovka potažená tmavou látkou... polstrované židle, často každá jiná... křesla. Samá veteš, věci z druhé ruky, pro pacienty to stačí. Pro sebe, pro svou ženu a její přítelkyně má pan doktor k dispozici docela jiný salón, krásný a bohatý. Dovedete si představit tu pěst na oko, kdyby se náhodou dostala nějaká ta židlička nebo křesílko z tamtoho salónu do čekárny. Tady přece úplně postačí tohle nenáročné, střídme vybavení. Rád bych věděl, jestli jste si tenkrát, jak jste byl s dcerou, všiml toho křesla nebo židle, na které jste seděl a čekal.

Zákazník: Ne, totiž...

Muž: Taky proč, vy jste nebyl nemocný... **(Pauza)** Ale často si jich nevšimnou ani pacienti, tak jsou zabraní do úvah o své nemoci. **(Pauza)** A přece tolikrát tam takový nemocný sedí a upřeně se dívá na svůj prst, kterým dělá na oblýkaném opěradle nesmyslné klikyháky. Uvažuje a nevidí. **(Pauza)** Ale

pak, ten divný pocit, když vyjdete po prohlídce z ordinace a znovu procházíte čekárnou a uvidíte svou židli, kde jste ještě před chvílí seděl se svým neduhem ještě neznámým a čekal na rozsudek. Stojí tam pořád, ta židle, ale už ji zabral jiný pacient, také postižený nějakým tím tajným neduhem, anebo čeká, prázdná a netečná, až někdo přijde a sedne si na ni. **(Pauza)** Ale o čem jsme to mluvili? Aha, už vím . . . O tom, jak je to zábavné pracovat fantazií. Bůhví proč mě hned napadla ta židle v salónku před ordinací, kde pacienti čekají na prohlídku.

Zákazník: Vážně . . . zvláštní . . .

Muž: Nevidíte žádnou spojitost? Já taky ne. **(Pauza)** Ale to už je tak, to, proč jeden obraz vyvolává v naší mysli jiný, obraz docela vzdálený, má svoje důvody, pro každého jiné, a jsou to příčiny a zkušenosti tak zvláštní a jedinečné, že by jeden druhému přestal už docela rozumět, kdybychom si všichni takové asociace nezakazovali. Většinou je tohle sdružování představ dokonale ne-logické. **(Pauza)** Ale možná, podívejte se, by ta spojitost mohla být v tomhle: myslíte, že by ty židle těšilo představovat si, kdo je ten pacient, který si na ně sedl a čeká na prohlídku? Jaká choroba ho užírá? Kam půjde, co udělá po prohlídce? – Vůbec ne. A mne zrovna tak. Pacienti se trousí jeden za druhým a ty židle, chudinky, tam stojí a čekají, až je někdo zabere. Vidíte, a zrovna tak čekám i já, až mě někdo nebo něco zabere. Teď právě mě zabíráte vy, a věřte mi, že nemám žádnou radost z toho, že jste zmeškal vlak, že vás čeká rodina na letním bytě, stejně jako nemám žádnou radost ze všech nepříjemností, které vás pravděpodobně sužují.

Zákazník: Těch je, radši nemyslet.

Muž: Děkuje pánubohu, že jsou to jenom nepříjemnosti. **(Pauza)** Jiní jsou na tom hůř, milý pane. **(Pauza)** Říkám vám, že se potřebuju přimknout fantazií k životu druhých, ale jen tak, bez potěšení, bez zájmu, naopak . . . naopak . . . abych pocítil jeho trapnost, abych ten život mohl odsoudit jako hloupý a nesmyslný, takže je zbytečné trudit se kvůli tomu, že předčasně končí. **(S temným vztekem)** A tohle si člověk potřebuje sám sobě nezvratně dokázat a shání pro to bez ustání nové a nové příklady a doklady. Milý pane, nikdo sice neví, z čeho se skládá, ale všichni ji známe, známe ji, cítíme ji všichni tuhle v krku, sevřeném úzkostí, tu lahodu života, lahodu, které se nikdy nenasytíme, které se nasytit nemůžeme, poněvadž život, život, který právě žijeme, hltá vždycky sám sebe tak žravě, že se nedá vychutnat. Ta lahodnost je chuť minulosti, která v nás zůstala živá. Lahodnost života prýští odtamtud, ze vzpomínek, které nás k němu poutají. Poutají nás, ale k čemu? K tamté hlouposti . . . k tamtomu trápení . . . k té spouště nejasných iluzí . . . k tomu jalovému pachtění . . . Ano, ano. Tohleto, co je teď, v tuhle chvíli, hloupost . . . tohleto, co je teď v tuhle chvíli trápení . . . a řeknu vám dokonce i tohleto, co je teď v tuhle chvíli pro nás neštěstí, opravdové neštěstí . . . ano, pane, za čtyři, pět, deset let, kdoví jak nám bude sládnout na jazyku . . . jak pikantní budou ty slzy . . . A život, kurva, při pouhé myšlence, že ho máme ztratit . . . a zvlášť když víte, že je to otázka dní . . . **(Od rohu vpravo vyhlédne slidivě hlava černě oděné ženy)** Vidíte ji? . . . Tam. Táhle myslím, na rohu . . . vidíte to strašidlo? – Á, už se zase schovala.

Zákazník: Prosím? Kdo... kdo to byl?

Muž: Neviděl jste ji? Schovala se.

Zákazník: Nějaká žena?

Muž: Manželka.

Zákazník: Vaše paní chot?

Muž (po pauze): Hlídá mě zpovzdálí. Věřte mi, nejradši bych ji zmlátil. Ale nebylo by to k ničemu. Nedá se odehnat jako ty zatoulaný čubky, který se vás drží tím víc, čím víc do nich kopete. **(Pauza)** Nedovedete si představit, co ta ženská pro mě zkusí.. Už nejí, nespí. Chodí za mnou, ve dne v noci, takhle, zpovzdálí. A kdyby aspoň na sebe trošku dbala, trošku si vykartáčovala prach z šatů a z tý hučky, co má na hlavě. Vypadá jako strašák do zelí, ne jako žena. Má prach už i ve vlasech, tady na spáncích, a navždycky, přitom ji ještě není čtyřiatřicet. **(Pauza)** To je k neuvěření, jak mi jde na nervy. Někdy po ní skočím, třesu s ní, řvu na ni: Káčo! Nechá si všechno líbit. Stojí a dívá se na mě očima... takovýma očima, že mě, přísahám, prsty začnou svrbět ztrůvovou chutí zaškrtit ji. A nic. Počká, až odejdu, a plíží se za mnou dál jako stín. **(Žena znovu vykloní hlavu)** Vida, podívejte se... už zase vystrkuje hlavu.

Zákazník: Ubohá paní.

Muž: Jakápak ubohá paní. Víte, co by po mně chtěla? Abych pěkně klidně seděl doma: ona by mě zahrnovala něžnou a láskyplnou péčí a já bych se kochal dokonalým pořádkem ve všech pokojích, naleštěným nábytkem, tím zrcadlovým tichem, odměřovaným jenom tikáním pendlovek v jídelně, které panovalo dřív v mé domácnosti. To by chtěla! A já se vás ptám, abych vám ukázal nesmyslnost... ale co říkám, sadistickou krutost toho požadavku, ptám se vás, jestli si myslíte, že by domy v Avezzanu, domy v Mesině byly vydržely stát bez pohnutí v měsíčním světle pěkně ve vyřízených řadách podél ulic a náměstí, jak jim příkazoval regulační plán městského stavebního odboru, kdyby byly věděly, že za chvíli přijde zemětřesení a obrátí je v trosky. Ba ne, i ty domy, domy ze dřeva a z kamene, by vzaly nohy na ramena! A teď si představte, že se občané z Avezzana nebo z Mesiny klidně svlékají před spaním, pečlivě si skládají šaty, dávají boty za dveře, potom se blaženě zachrují pod pokrývkou a lebedí si v osvěžujícím chladu čerstvě převlečeného prádla, to všechno s vědomím, že za pár hodin budou po smrti. – Vám se to zdá možné?

Zákazník: Ale vaše paní možná...

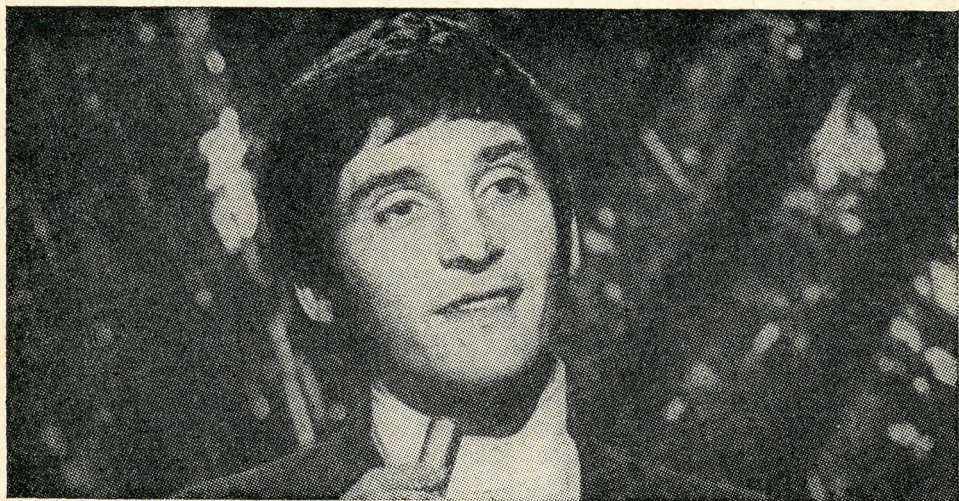
Muž: Nechte mě domluvit. Milý pane, kdyby se smrt podobala takové té ohavné chlupaté housence, kterou vám někdo najednou objeví za krkem... Jdete si klidně po ulici a najednou vás zastaví jiný chodec a řekne se dvěma štítlivě nataženými prsty: „Promiňte, prosím. Vážený pane, sedí vám smrt za krkem.“ A téma dvěma nataženými prsty ji opatrně sebere a zahodí... To by bylo báječné. Jenže smrt není jako ty ohavné housenky. Kolik lidí se bezstarostně, klidně prochází, a možná, že jim sedí za krkem. Žádný ji nevidí a oni si spokojeně přemýšlejí, co budou dělat zítra a pozítří. Ale já... **(Vstane)** Milý pane, podívejte se... pojd'te sem... **(Donutí ho vstát a jít s ním)**

pod rozsvícenou lucernu) Sem, pod lampu ... jen pojd'te ... něco vám uká-
žu ... Podívejte se, sem, tady pod vousy ... Vidíte tu krásnou nafialovělou
bulku? Víte, jak se jí říká? Má krásné jméno ... jako nějaká cizokrajná kytk.
Jmenuje se epiteliom. Vyslovte to: zní to jako hudba: epiteliom ... To je ra-
kovina, rakovina kůže. Chápete už? Smrt šla kolem mne. Vrazila mi do úst
tenhle kvítek a povídá: „Tumáš, miláčku. Vráťím se za osm deset měsíců.“
(Pauza) Teď mi povězte sám, jestli s tímhle kvítkem v ústech můžu sedět klid-
ně a tiše doma, jak by po mně ta bláznivá ženská chtěla. **(Pauza)** Křičím
na ni: „Tak ty chceš, abych tě políbil?“ „Ano, prosím tě.“ Víte, co udělala?
Minulý týden se schválně škrábla špendlíkem semhle, do rtu, a pak mě chytla
za hlavu a chtěla mě líbat ... líbat na ústa ... Poněvadž prý chce umřít se
mnou. **(Pauza)** Blázen ... **(Potom, zlostně)** Já doma nezůstanu. Potřebuju po-
stávat za výlohami a obdivovat zručnost příručích. Poněvadž, chápejte,
kdyby se ve mně udělalo jen na okamžik prázdno ... chápete to, pak můžu
jako by nic třeba i zabít všechny život v někom, koho neznám ... vytáhnout
revolver a zabít chlápka, jako jste vy, co nešťastnou náhodou zmeškal vlak ...
(Zasměje se) Ne, ne, ne. Nelekejte se, milý pane. To byl vtip. **(Pauza)** Jdu.
(Pauza) Když už, tak bych zabil sebe ... **(Pauza)** Jenže v těchhle dnech jsou
zrovna báječné meruňky ... Taký je jíte i se slupkou, vidíte? Rozloupnou se
v půli, jen je dlouze stisknete dvěma prsty ... jako dva dužnaté rty ... Ach,
to je pochoutka! **(Směje se. Pauza)** Poručení paní choti a také dceruškám,
tam venku na letním bytě. **(Pauza)** Představuju si je v bílých a modrých ša-
tech na krásné, stinné, zelené louce ... **(Pauza)** Až tam ráno přijdete, udě-
lejte mi něco kvůli. Hádám, že městečko leží kousek od nádraží. Za svítání
to ujdete pěšky. — První trs trávy na břehu nad úvozem. Spočítejte mi stébla.
Kolik jich napočítáte, tolik dní ještě budu žít. **(Pauza)** Ale vyberte mi nějaký
pěkně hustý, prosím vás. **(Zasměje se, potom)** Dobrou noc, milý pane! **(Po-
bzukuje si melodii vzdálené mandolíny a zamyšlí k rohu vpravo, ale pak si
vzpomene, že tam na něho čeká manželka, otočí se a zmizí za protějším
rohem; pokojný zákazník ho omráčeně sleduje pohledem.)**

KONEC

Přeloženo z italského originálu podle VII. vydání 2. svazku *Maschere nude*,
vydaného milánským nakladatelstvím Arnoldo Mondadori. 1. vydání vyšlo
v prosinci 1926: Copyright by R. Bemporad and S. pod titulem *L'UOMO DAL
FIORE IN BOCCA*.

LEAPY LEE

Ještě před rokem jsme ho takřka neznali, takže naše povídání se bude trochu lišit od předchozích, nebude totiž hýřit zlatými deskami a kdejakými vavříny. Avšak úspěch, jaký sklízí jeho velký hit z podzimu loňského roku *Little Arrows* (Malé šípy) nejen v zahraničních přehlídkách, ale i na naší Houpačce, jasně naznačuje, jakému zájmu se těší nová tvář na britské scéně – zpěvák Leapy Lee.

Chci-li vám ho aspoň trochu přiblížit, neubráním se srovnání s Josefem Lauferem. Mají nejen společný názor na zpívání (Laufer tvrdí, že je především „entertainer“, showman, zpívající herec, což platí i o Leapym, který nezapomíná zdůraznit především komediální stránku svého talentu), ale i podobný charakter vystoupení, v němž zpěv nedílně souvisí s pohybovým projevem a showmanskými triky. A tak není ani divu, že právě Laufer převzal do svého repertoáru i velký hit Leapyho – *Little Arrows*.

Ostatně Leapy Lee (pocházející z Eastbournu, kde se 2. 7. 1942 narodil) má už ve svém oboru značné zkušenosti: v 15 letech ještě zpíval s rockovou skupinou, pak se ovšem stal jakýmsi „vedoucím zábavy“ v některých klubech, např. Bongo Clubu ve východní části Londýna a v Bingo Clubu, v němž působil se svým přítelem, později slavným autorem písní Barry Masonem (podílel se např. na skladbách *Delilah*, *I'm Coming Home*, *The Last Waltz*, *Everybody Knows* aj.). Kromě toho se jednu dobu živil také prodejem starožitností. Jako zpěvák se prosadil v televizním show *State Your Case* a zahrál

a zazpíval si ve hrách *Large As Life* (která ho na rok připoutala do londýnského Palladia), *Johnnie The Priest* (v *Princes Theatre*) či ve filmu *The Yellow Bridge*, v jehož úvodu zpívá Engelbert Humperdinck.

Ke kariéře na gramofonové desce mu měla pomoci slavná anglická skupina Kinks, která Leapyho vzala pod své management. Nějak jim to však nevycházelo – když např. Ray Davies pro Leapyho napsal píseň *Sunny Afternoon*, Leapy Lee zřejmě zaváhal s natočením desky a tak *Sunny Afternoon* nakonec vydali samotní Kinks a dostali se až na prvé místo *Hit-Parade*. Kompenzací měla být další Daviesova píseň *Dandy*, ale tu si pro svůj repertoár vyhlédli i *Herman's Hermits*, *Clinton Ford* a *Rockin' Vicars* a v nenadálé konkurenci Leapy Lee neuspěl.

Vloni se ho však ujal člověk nejpopovlanější – nahrávací a osobní manažer *Toma Jonese* a Engelberta Humperdincka *Gordon Mills* – a ten znovu trefil do černého. Pro Leapyho vybrali píseň *Little Arrows*, kterou se její autor *Albert Hammond* už půl roku marně snažil uplatnit, a po pomalém, dvouměsíčním „rozjezdu“ se *Malé šípy* objevily v žebříčku a dotáhly to až na číslo 2. A Leapy Lee komentuje tento náhlý průlom slovy: „Vydělal jsem 1000 v pondělí, 13 000 v úterý a 25 000 ve středu ...“

Leapy Lee se vlastně jmenuje *Lee Graham* a svou přezdívku vysvětluje: „Byl jsem vždycky skokan“ (*leaper*). Se svým přítelem *Barry Masonem* hraje každý týden za fotbalovou jedenáctku hvězd *pop music*, jezdí *cadillacem*, má rád *Beatles*, hraje na kytaru (ovládá prý čtyři akordy!) a vymýšlí nový název pro svou skupinu *7th Dimension* („Sedmý rozměr“), aby se jím necítila poškozena skupina *5th Dimension* z Ameriky. Jeho hlavní scénou v Anglii jsou kabarety, které střídá s prvními zájezdy na kontinent. A nakonec se splnil jeho velký sen: dostane komediální seriál v televizi.

Právě tak však i Leapy Lee zakouší druhou stranu rychle nabyté slávy – 10. února se v *Middlesbroughu*, kde vystupoval, zhroutil a musel odříct některé závazky. Důvod? Nervové vyčerpání a chřipka, běžná diagnóza lidí, kteří jsou ve vleku pracovních i společenských povinností *show businessu*. Také ohlas nové Leapyho desky *Here Comes The Rain*, která se objevila v *Hit-Parade*, zpěváka jistě nepotěšil, proto se Leapy Lee rozhodl zrušit své první americké a australské turné, aby se v Anglii mohl plně věnovat promotérství nové desky, kterou pro gramofonový trh připravil. Nesmí přece ztratit ten milión lidí, kteří si koupili *Malé šípy* a zasloužili se tak o první zlatou desku, kterou Leapymu před zraky televizních diváků předal Engelbert Humperdinck.

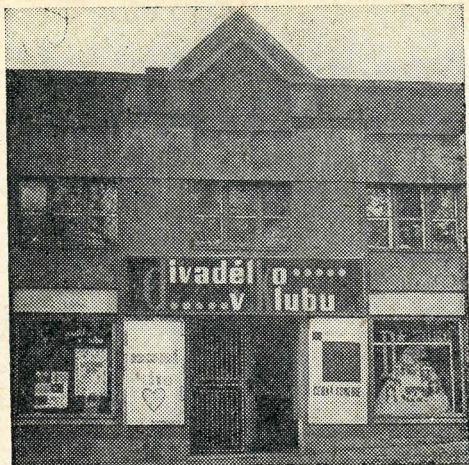
JAROMÍR TŮMA

LEAPY LEE

VÁCLAV VOSKA ČTE VE VIOLE Z NOVÉHO ZÁKONA. FOTO JASANSKÝ

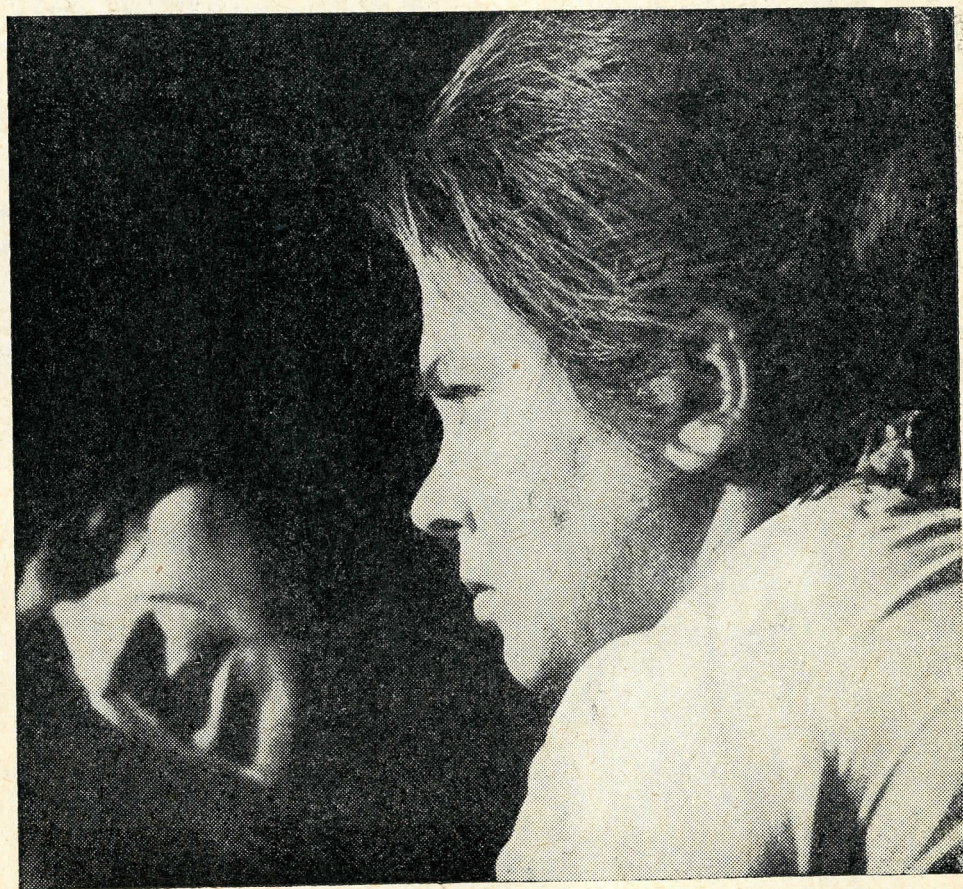

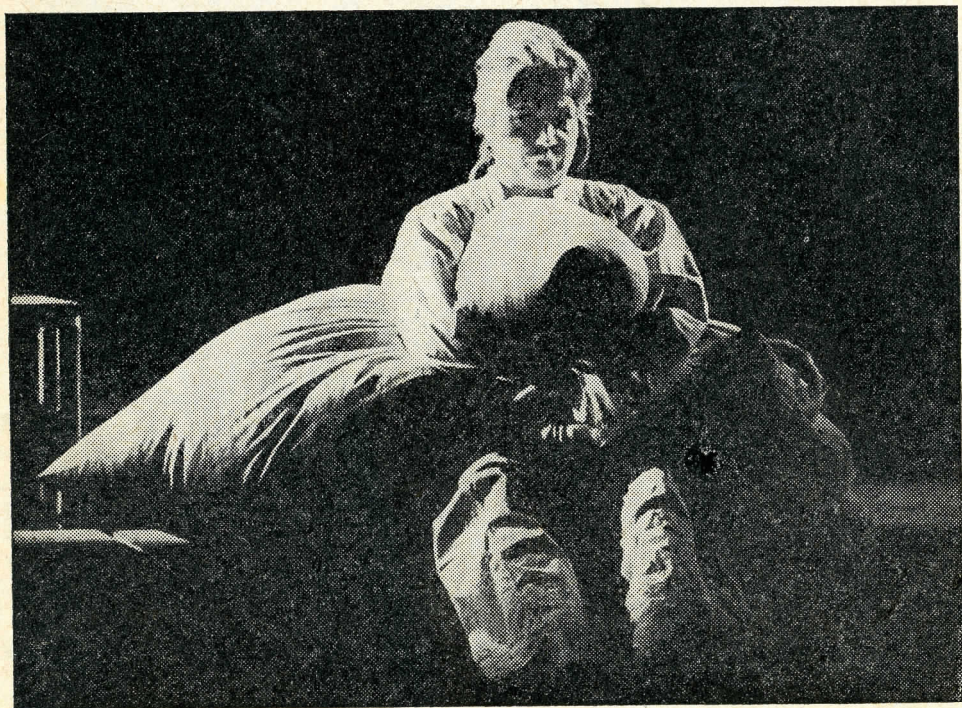
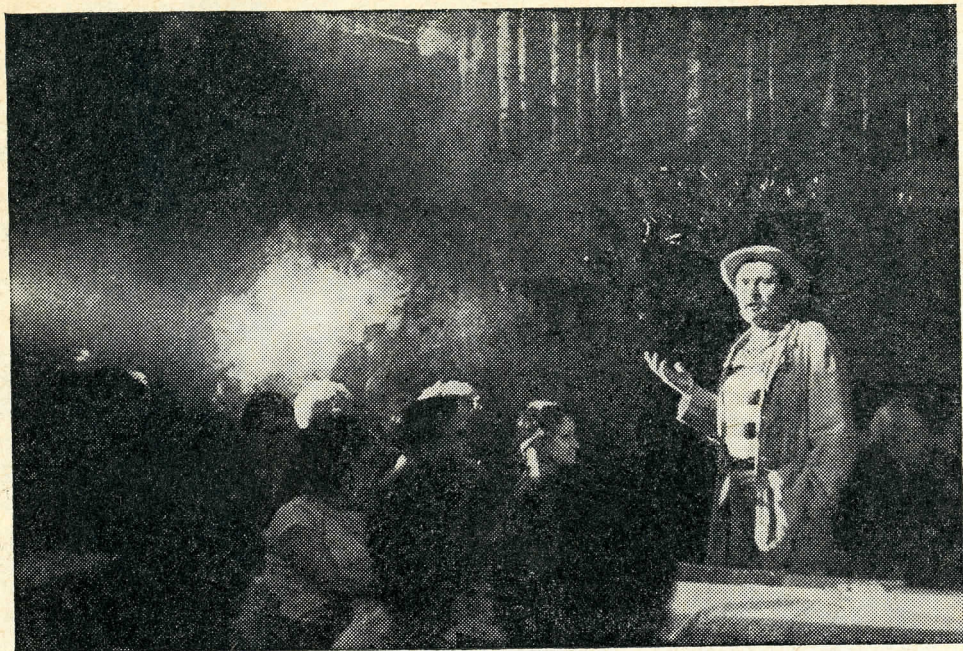
VLADISLAV
VANČURA

ROZMARNÉ LÉTO

UVEDLO
DIVADÉLKO V KLUBU
DIVADLA J. PRŮCHY
KLADNO-MLADÁ BOLESLAV

FOTO OLDŘICH PERNICA

JÁ SE VRÁTÍM

ZPÍVÁ MILAN DROBNÝ

HUDBA: CHARLES NOWA

TEXT: ZDENĚK BOROVEC

© 1967 BY CARLTON, MUSIKVERLAG,

HANS SERIG, KÖLN

PRO ČSSR EDITIO SUPRAPHON,

PRAHA-BRATISLAVA 1968

FOTO PAVEL JASANSKÝ

Já se vrá - tím, nemu - siš se bát, - já se vrá - tím zpátky jeden -
cvá - lá, vznáší se jak páv, - si - zy vrou - cí roníš na ru -

krát, - já se vrá - tím, - já se vrá - tím - ke tvým
kách, - já se vrá - tím, - já se vrá - tím.

rtům a k ohradám tvých stád. - Můj kůň - Snaž se smát - jak

dřív, já vrátím se ti živ a zdrav. - A dáš si hřeben

do vlasů, za - šeptáš pár zdrá - vasů a můj kůň už zpátky klopy -

tá. - Přijď milásko na - proti, jednomu to licho - tí,

když ho pěkná holka přiví - tá. - Přestaň splá - čem, záhy mě tu
vrá - tím, nemu - siš se

máš, - já se vrá - tím dřív než se mi vdáš. - Já se
bát, - jednou skon - či ten tvůj ce - li - bát. - Já se

vrá - tím, - já se vrá - tím, - neplač, tím své
vrá - tím, - já se vrá - tím

kráse ne - při - dáš. - Já se - za ten dlou - hý

čas, tím víc tě bu - du zas mít rád. -

Z ROZHLASOVÝCH STUDIÍ

OSTRAVA

KOPRETINY

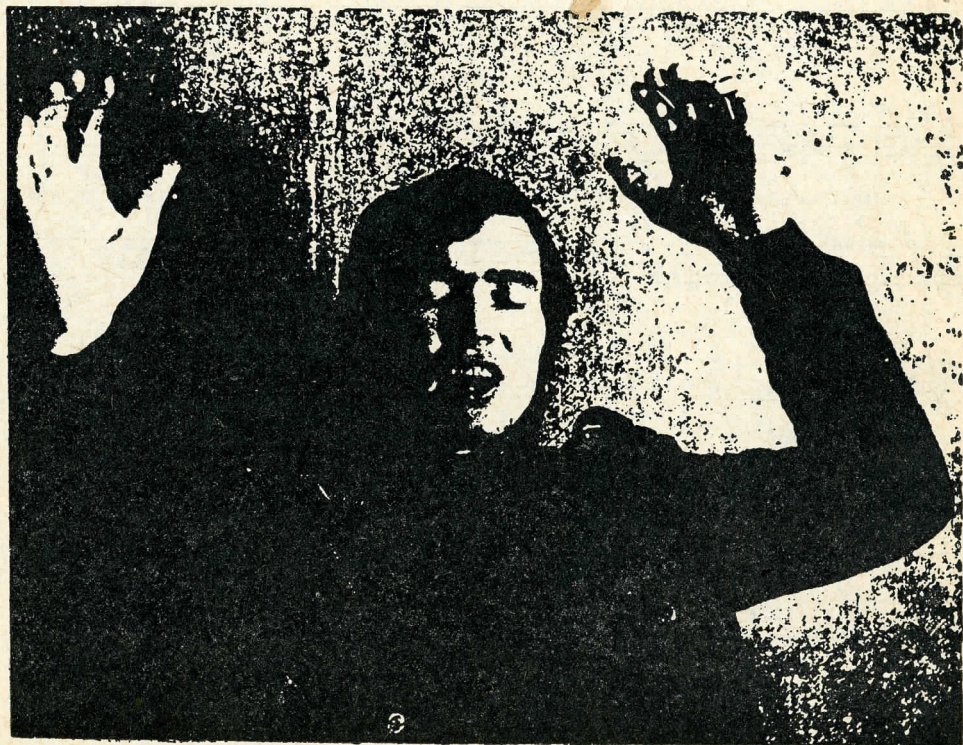
ZPIVÁ PAVEL NOVÁK

HUDBA I TEXT:

PAVEL NOVÁK

© PANTON, PRAHA 1968

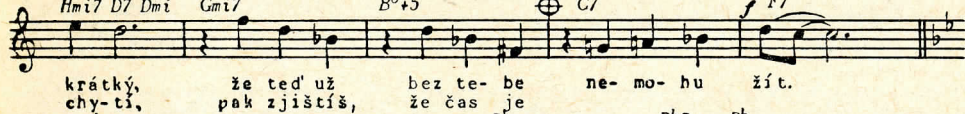
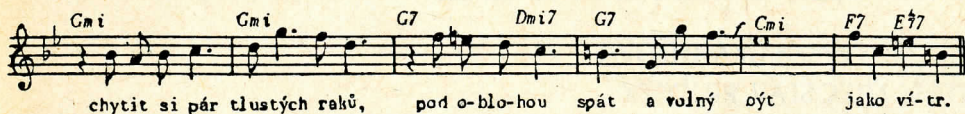
FOTO PAVEL JASANSKÝ

Moderato

B $\flat$

Cmi

B $\flat$ E $\flat$ B $\flat$

Z DÍLNY SKUPINY THE RANGERS

MALÁ ISABELL

HUDBA: AMERICKÁ LIDOVÁ

TEXT: MIROSLAV ŘIHOŠEK

© PANTON, PRAHA 1968

Tempo di medium foxtrot

mf *D* *D7* *G*

Černé sny a bí-lé rá-no, to je vše, co teď vi-dím, co se

D *G6* *A7*

mi to dneska zdá-lo, stále ví-ce se di-vím. - Co se

% D *D7* *G*

mi to dneska zdá-lo. ja-ký to byl hrozný sen, v no-ci špatně se mi
va, že bys ji ztratil a už nikdy ne-u-zřel hna-la ko-ně až se

A7 *⊕ D* *refrén* *G*

spalo.. O to lepš-í bu-de den. Sen o tom, že jsi ji ztratil, svoji
schválil a ty jsi ji ne-na-

D *G* *D* *G6*

malou I-sa-bel, že by ses nej-radši zabil a že hledat bys ji jel.

D.S.al O Coda *%* *⊕* *D* *C* *D* *C* *D*

CODA

- Předsta-šel. - A tys ji - ne-na-šel. -

Z DÍLNY SKUPINY THE RANGERS

POJĎ VEN

HUDBA: AMERICKÁ LIDOVÁ

TEXT: M. DUFEK A A. HÁJEK

© PANTON, PRAHA 1968

Tempo di Valse
refr. A

PÍSNÍČKY K TÁBORÁKU

SEÑORITA A RŮŽE

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1968

Volně
Dmi

1. Má se-ño-ri-to, když za-hléd- nu vás, my - slím vždy na sed-mi-
2. Vám, se-ño-ri-to, chci lás-ku svou dát, mě - síc dnes do o-ken

Dmi Dmi A7

krás-ku, - roz - děl-te na chví - li dnes me - zi nás
sví - tí, jsem tu tak sám, vždyť vás mám to - lik rád,

Dmi C7

ú - směvy i va - ši lás - ku. Ne - chtějte být stá-le
člo- věk jsem já, vy jste kví - tí. Od- ložte na chví-li

F A7 Dmi Dmi

ne - vin - ná až spad- ne vám rů - že do klí - na.
sva - to - zář a dej - te ať zlí - bám va - ši tvář,

Dmi A7

Jen jednou chtěl bych tu rů - ži si vzít, jednou a pak o-de-
jen malou od - mě- nu chtěl bych si vzít, jednou a pak o-de-

Dmi Gmi

jít. - Vím, se-ño-ri-to, že každá rů-že zvad-ne,
jít. - Vím, se-ño-ri-to, že hvězda, která svě - tí,

C7 F A7 Dmi Gmi

tou-ha však ne-dá mi spát, - je mně jen lí- to, že
sví-ti-la ne-dáv - no nám, - je mně jen lí- to, že

Dmi A7 Dmi

1. A+ 2. Fine
va-še srdce chlad- né nechtělo lás-ku mi dá - át. D. Cal F.
musím o-de - jí - ti, že za-se zů- sta- nu sám.

ANDÍLEK HARVEY KID

© EDITIO SUPRAPHON / PRAHA-BRATISLAVA 1968

Svižně
D G D G

mf 1. Kdo by neznal an - dí - ka, dí - tě Kan - sa - su, když ná - ho - dou
2. Město se v něm ka - pá - nek pře - po - či - ta - lo, všu - de kam jen

D E7 A7 D

nestřílel tak rá - díl na ba - su, ten když přišel do ba - ru
strčil hla - vu pe - ří í - ta - lo zá - hy všechny pa - dou - chy

G F# G D E7 A7

šířil o - svě - tu, kdo měl no - hy le - těl do - mů stáhnout ro - le -
vyhnal z Kansa - su, když pak ne - měl po kom střílet tá - díl na ba -

D *rit* *D o tempo*

tu. - An - dí - lek Har - vey Kid - měl v so - bě dy - na - mít
su.

E7

- a při tom ú - směv dí - tě - te. - Věřil na

A D C#

šтіs - ko, nikdy moc ne - klá - bo - sil, - pro - klá - tě níz - ko

F#m A7 D

- svoje dva kolty no - sil. Když přešel kú - to - ku - páčil to

E7

od bo - ku, - vyznal se ve všech tram - po - tách,

A A7 D

- na ko - nec pro - to - že měl šťastnou mu - šku ne - sko - čil na
- na ko - nec pře - sto - že měl šťastnou mu - šku ne - sko - čil na

H7 Emi A7 D *Fine*

žádnou fuš - ku, na še - ri - fa - to do - táh. - *D.C. al Fine*
žádnou fuš - ku po - cho - va - li - ho v bo - tách. -

NEODCHÁZEJ, DÍVKO BLEdá

HUDBA: JAROMÍR KRATOCHVIL

TEXT: JAN FIALA

Moderato beat

Neodchá- zej, - dívko bledá, - sám chci ti
dýchnout dnes do dlaní, - chci jít s tebou - kam se ne-dá, - kam šli
z rá- je dva vyhna- ní, - chci jít pěšky kam se ne-dá a hledat
smích tvůj až nad u-li- cí - kde se ú-svit sprachem zveďa -
- a s ním můj sen, sen vzdá- lý. - Neodchá-
zej, - dívko bledá, - sám chci ti dýchnout zas do dla-
ní, - hvězdný prach do vlasů se-dá večer, když zvoní zas kleká-
ní, - s nebe trhám hvězdy, jako z louky kvítí, žel do ky- tice tvé svateb-
ní, - ta na cestu dnes od te-be mi svítí - jak maják, můj, můj posled-
ní, - posled- ní, - posled- ní, - posled- ní. -

FOTO JASANSKY

FOTO JASANSKÝ

DOPIS

HUDBA: ZDENĚK KROTL

TEXT: EDUARD KREČMAR

© PANTON, PRAHA 1968

Moderato beat

Má láska k tobě je z mých lásek nejstarší, já v dopise ti popsal celé dvojar-ší, v tom do-pise jsem psal i že bych si tě vzal a nevím už, co všechno ještě dál. Ach, co si všechno vlásce člověk nevy-sní a popíše pak všechny papír do-pis-ní a tak já, hloupý jsem tím dlouhým do-pi-sem už a-si rozhod o o-su-du svém. Mou ženou - přece jistě chceš se stát, že-nou, a to by byl pro mne mat, mo-jí ženou oblí-be-nou, co mám rád, ou-jé! I když ta láska je z mých lásek nejstarší a v dopise jsem popsal celé dvojar-ší a na něm jsem ti psal i že bych si tě vzal, já ra-ději ten dopis ne-po-slal, já se bál.

TYS MĚ NEMĚL RÁD

HUDBA: CHRIS ANDREWS / ČESKÝ TEXT: ZDENĚK BOROVEC

© FORTISSIMO MUSIC LTD., TAKSIM, STEVENS LANE, CLAYGATE, SURREY, ENGLAND; PRO ČSSR EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA, 1968

With a beat

Tys mě neměl rád, SBOR ne, neměl rád tys mě neměl rád, SBOR ne, neměl rád

- tys mě neměl rád, - ne-měl rád. - 1. Jen si vzpomeň, co

říkals mi sám, půjdu na voj- nu, pláchnu ti tam. Jaks to myslíš, kdo
2. má-lo jsi psal pozdrav z vojny, vždy tvůj a tak dáš, kde ses toulal, kdo
3. děvčat jsi měl, kolikrát spar-tou tan-čit jsi šel, s kým ses líbal, kdo

ví a kdo zná, však vůbec jsi nedbal, co já a a, co počnu si
ví a kdo zná, a-ni trochu jsi nedbal, co já á á, co počnu si
ví a kdo zná, a-ni trochu jsi nedbal, co já á á, co počnu si

1. 2. 3. já, co počnu si já. Tys mě neměl rád, ne, neměl rád
Tys mě neměl rád, ne, neměl rád

tys mě neměl rád, - ne, neměl rád. 2. Jen si vzpomeň jak
tys mě neměl rád, - ne, neměl rád.

- Život bě-žel dál - a dál a dál cos mi mezi řádky psal, cos

psal, však sám to víš, že ke mně se už ni-kdy nevrá-tíš.

3. Jen si vzpomeň co á. Tys mě neměl rád, ne, neměl rád, tys mě neměl rád.

DS al f Gola CODA *forte out*

FOTO JASANSKY

SLAVÍK V BÍLÉ NÁPRSENCE

(Z MUZIKÁLU ŠEHREZÁDA)

HUDBA: JIŘÍ BAŽANT, JIŘÍ MALÁSEK A VLASTIMIL HÁLA

TEXT: VRATISLAV BLAŽEK / © PANTON, PRAHA 1968

Moderato
G9b

Ona: Slavík v bílé ná-pr-sen-ce, slavík v černých lakýr-kách ať ná zpívá zce-la

Rb Ab C G9b Cmaj7 C6

tence, jenom tak, ať ne-mám strach. Místo květin černé věnce

G9b Emi7 Cmi Eb7 Abmaj7 Fmi C Dmi G7

pokládejte na můj práh: smutná svatba bez mi-len-ce, smutná svatba, když je

Rubato
C Gb Ab Db Ab Gb Fmi Gb Fmi

strach. On: Zbytečně volá slaví-ka, kdo bez lásky se vdává. Víš, mně už to nic ne-ríká, ná-

C Dmi Cmi C7 C E H

opak s gusem cy-níka ti z ok-na bu-du má-vat. Až v pláči řekneš do ticha své

A G#mi A C#mi Eb Fmi

ne-upřímné "a-no", vzpo-měň si, že už nevzdychám, pozdravuj pana že-nícha, má

Db Ddim Eb Eb7 Tempo I. G9b Fmaj9 Dmi

krásná, zrádná pan - no. Ona: Bílou mou-ku na ko-lá-če...

G9b Ami7 Ab Ab7

On: Slavík není vhodné ptá-če... Ona: A mě ta-ky na bí-

Dbmaj7 Bbmi F G9b C7 F6 Ab Ab7

lo... On: Pro děv-če, co zra-di-lo. Oba: Smutná svatba, když se

Dbmaj7 Bbmi F G9b C7 F6

plá - če nad ně-čím, co ne-by - lo.

ROZKOŠNÁ PRVNÍ DÁMO

(Z MUZIKÁLU ŠEHEREZÁDA)

HUDBA: JIŘÍ BAŽANT, JIŘÍ MALÁSEK A VLASTIMIL HÁLA

TEXT: VRATISLAV BLAŽEK © PANTON, PRAHA 1968

Moderato D Hmi Emi A7

1. Roz-košná prv-ní dá-mo, sam princ jde k tobě spát, - a-
košná prv-ní dá-mo, už od-rigiuj tu mříž,

F#mi Hmi Emi A G
by ti by-lo zná-mo, jak u-mí - mi-lo-vat. Roz-košná první
statní přijde sa-ma, jak sa-ma - Tak přivi-nu tě

D Hmi C# F# D#mi C#7 C#
dá-mo, tvůj stud je fa-leš-ný, o princ-o-vi je zná-mo, že
k hrudi, že

A7 G Emi Eb6 D
ví jak na siečny. 2. Roz-ranní siun-ka žár - nás sko-ta-či-vě

D A7 D G Gdim D7 Hmi6 F C
vzbudí co nejšastnější pár.

Gdim F F Dmi Gmi C7
Měj soucit, noc je krátká a já už ztrácím hlas, tak
nech mne pod tím oknem a hod' mi rychle klíč, ne-

Ami Dmi Gmi C7 Bb
o-te-vři svá vrát-ka, než předběhne nás čas. - Jsem kůže u tvých
bo mi loutna zmokne a píseň bu-de pryč. La la la la la

F 1. Dmi E A F#mi H7 E
no-hou, vlast-ní-ho ru-bu líc, jsem školák před ú-lo-hou a
la la la

C7 Fdim C7 Gmi7 Bbmaj7 C9 1. Fb
nechci bý-ti víc. Ne- la la la la

Gmi Gb6 F6 Db+ C7 F
la - la la la la la la la la la la la la la.

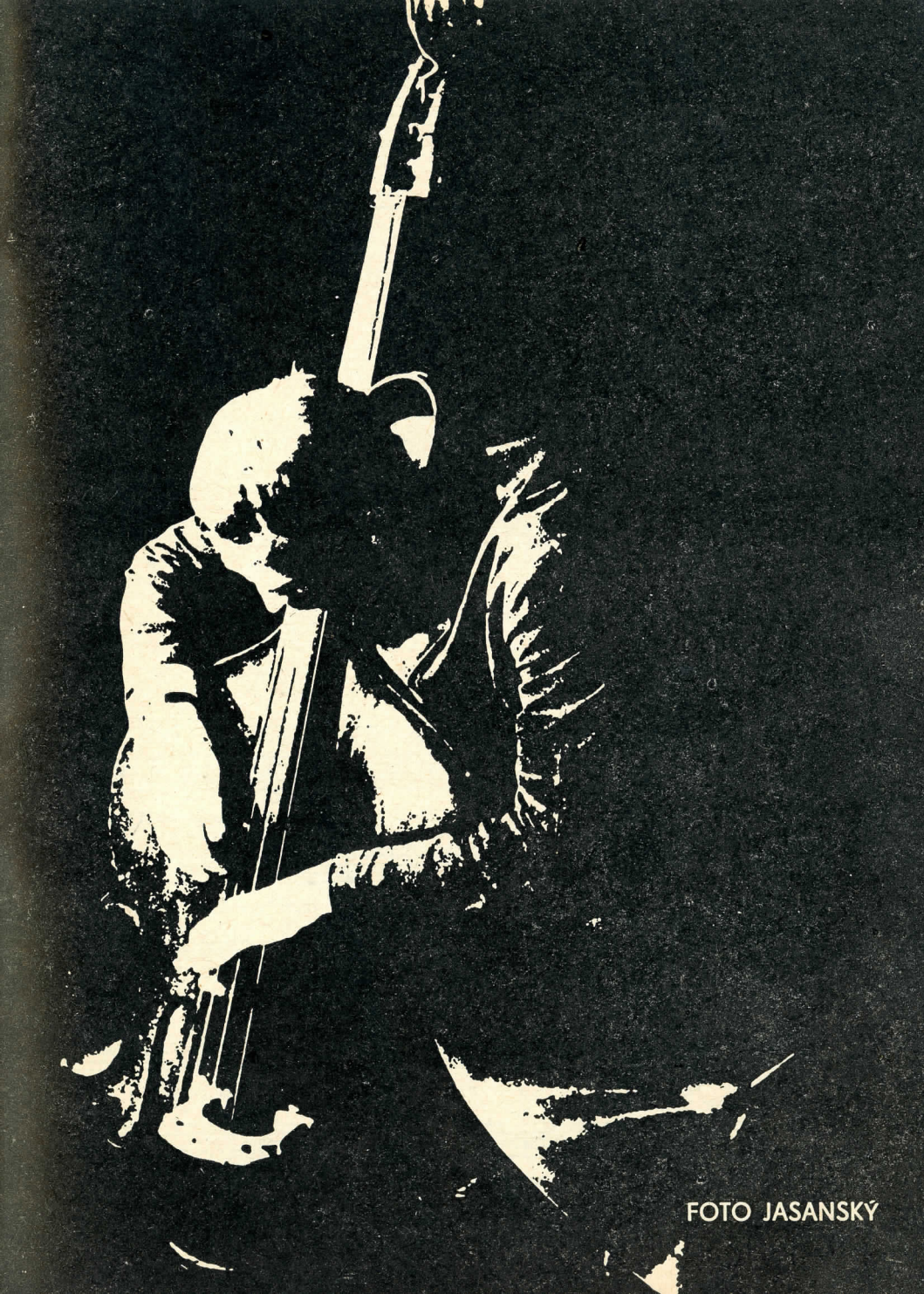

FOTO JASANSKY

RUDÉ NEBE

(Z REPERTOÁRU SKUPINY SHARPERS
ČESKÉ BUDĚJOVICE)

HUDBA: ZDENĚK KOHOUT

TEXT: VRATISLAV BENĚŠ

Pomalý beat
Emi C D7 Emi ² Emi

Proč stojí voják v po-li,

D7 Emi

proč za-se ná-stup řvou. Proč když jsou je-ště mla-dí

D7 G

mu-sí jít na smrt svou? Ne-be je ru-dé po čer-váncích,

Emi C

ze-mě je ru-dá od kr-ve, já nevím co chtěj li-di

D7

válkou ří-ci a věřím, že ta pře-tí ne - bu-de.

TAK DÁVNO

ZPIVÁ HELENA BLEHÁROVÁ

HUDBA: BOHUSLAV ONDRÁČEK

TEXT: ZDENĚK RYTIŘ

© EDITIO SUPRAPHON

PRAHA-BRATISLAVA 1968

Medium

1. Dlouhá školní le - ta čas neklidně le - tá dál - a dál,
2. Dětství je tu sná - mi ja - ko starý zná - mů dál - a dál

ráno projdeš vrát - ky a na místo zpát - ky dál - jdeš dál. Pochop, tak
brouzdá - me se lou - ži, dětské hry v nás touží dál - a dál.

dávno, dávno, dávno už tě znám, tak dávno, dávno čekám, že jdeš k nám, tak dávno, dávno,
že snad na modle - ní dám, - - tak dávno, dávno, možná ještě dřív, tak
dávno, dávno měl jsi na mně vliv, tak dávno, dávno, opravdu tě dávno
znám. - znám. Pochop, tak dávno, dávno, dávno už tě znám, tak
dávno, dávno čekám, že jdeš k nám, tak dávno, dávno, že snad na modle - ní dám, -
- tak dávno, dávno, možná ještě dřív, tak dávno, dávno měl jsi na mně vliv, tak

Fade out

DROBNIČKY Z PANTONU

NA DLOUHOHRAJÍCÍ DESCE V EXKLUZIVNÍM OBALU VYŠLY V BŘEZNU PISNIČKY KARLA KRYLA. VŠECHNY KRYLOVY PISNIČKY, KTERÉ VYŠLY NA DESCE PANTON, VYDÁVÁ TOTO NAKLADATELSTVÍ TAKÉ V KYTAROVÉM SBORNÍKU PISNIČKY DO KAPSY Č. 49, KTERÝ JE V PRODEJI OD KVĚTNA.

V BŘEZNU VYDAL PANTON LP DESKU S NEJOBLÍBENĚJŠÍMI TRAMP-SKÝMI PÍSNĚMI.

SBĚRATELE NOT UPOZORŇUJEME, ŽE VYŠLY V DRUHÉM VYDÁNÍ NÁRODNÍ PÍSNĚ JANA MASARYKA. NEMĚLY BY CHYBĚT V ŽÁDNÉ KNIHOVNIČCE.

DESÁTÉ ČÍSLO PŮLHODINEK S AKORDEONEM JE VĚNOVÁNO SKLADBÁM FRANTIŠKA KMOCHA, KTERÉ UPRAVILI ADOLF LANGER A BOHUMIL MACÁK.

◀ EVA PILAROVÁ (FOTO P. JASANSKÝ)

repertoár malé scény

Vydává ministerstvo kultury a informací v nakladatelství Orbis, n. p. Redakce Repertoáru malé scény a Amatérské scény: Jiří Beneš (vedoucí redaktor), Pavel Bošek, Marie Vašínková. Grafická úprava: Pavel Jasanský. Adresa redakce: Praha 2, Vinohradská 2, tel. 221057. Tiskne Státní tiskárna, n. p., závod 2, Praha 2, Slezská 13. Rozšiřuje PNS, objednávky přijímá každá pošta i doručovatel. Vychází měsíčně; cena výtisku Kčs 3,—. Toto číslo bylo odevzdáno tiskárně koncem března.

NEOBJEDNANÉ RUKOPISY NEVRACÍME.

© Orbis 1969

Právo k provozování uveřejněných textů zadává Československé divadelní a literární jednatelství, Praha 2, Vyšehradská 28; autorská práva autorů hudebních skladeb chrání Ochranný svaz autorský, Praha 6, Čs. armády 20.

NA TITULU HANA HEGEROVÁ / FOTO JASANSKÝ

BÍLÁ STUHA

ZPIVÁ MARTA KUBIŠOVÁ

HUDBA: JINDŘICH BRABEC

TEXT: JIŘÍ APL

© EDITIO SUPRAPHON,

PRAHA-BRATISLAVA 1968

Medium tempo

mf

1.2. Vím, - lás-ka začí - ná, - tvá - láska

nesmír - ná, po - ví - dej sám, snad to víš, jak světeč - ně zvony
nesmír - ná, pra - mí - nek snů dívčích

zní, jak bí - lá růže bledá ro - su hledá a ty sníš. - 2. Já

snů, tisíc hloupých dívčích snů leží náhle ve tvých dlaních jak svět nepoznaných

dnů. - Už sta - rý písmař "osud" mů - že psát -

pár zlatých vět, co dávno každý zná - a bí - lá

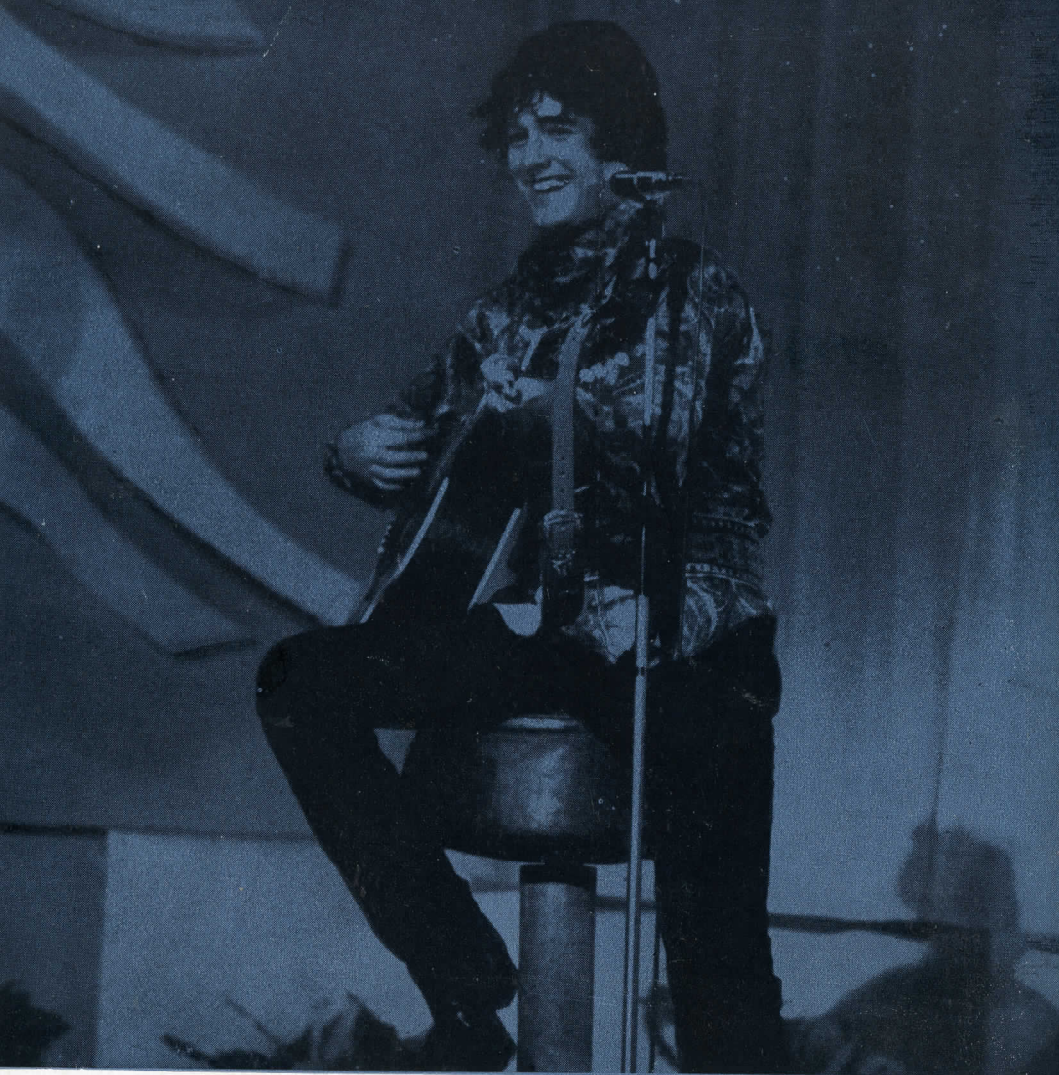
stuha větrem mů - že vlát, jen tak vlát. *Da* *da* *da*

da *da* *da* *da* *da* *da* jen vlát.

JIRÍ APLT ZAČAL PSÁT TEXTY UŽ ZA VÁLKY SE SKLADATELEM VÁCLAVEM POKORNÝM PSALI PRO R. A. DVORSKÉHO, INKU ZEMANKOVOU AJ. V TĚ DOBĚ SE ZAČAL VĚNOVAT I HUDEBNÍ KOMEDII. PO VÁLCE PRACOVAL JAKO DRAMATURG KARLINSKÉHO DIVADLA. POSLEDNÍCH PATNÁCT LET PŮSOBÍ V ČS. ROZHLASE V REDAKCI MALÝCH HUDEBNÍCH ŽÁNŘŮ.

(FOTO PARKMANN)

RMS

P. J. PROBY
FOTO
DLABOLA